

Adı:
Soyadı:
Sınıfı: No:

Türkçe Dersi

Okuyorum - Anlıyorum Etkinlikleri

Sevgili öğrenciler; aşağıdaki metni noktalama işaretlerine, vurgu, tonlama ve telaffuza dikkat ederek okuyunuz.

TARLA FARESİ İLE ŞEHİR FARESİ

Tarla faresinin şehirde yaşayan bir arkadaşı varmış.

Bir gün onu tarladaki evine yemeğe davet etmiş.

Tarla faresi şehirde yaşamadığı için besili ve bakımlı değilmiş. Etrafta fazla yiyecek olmadığı için biraz da tutumlu imiş. Bazıları onun bu tutumluluğuna cimrilik diyorlarmış ama hiç de öyle değilmiş; tutumluluk başka, cimrilik başka şeymiş. Dağ başında her şey, hemen istediğinde bulunmuyormuş. Yine de arkadaşını memnun etmek için elinden geleni yapmış. En güzel elbiselerini giymiş. En kıymetli kaplarda, en güzel yiyeceklerini sunmuş. Bu; arpa taneleri, buğday kırıntıları ve bazı bitki tohumlarından oluşan bir kır ziyafeti sofrasıymış.

Şehir faresi, tarla faresinin sunduğu yiyeceklere dudak bükerek şöyle demiş:

– Ah benim sevgili arkadaşım, günlerini hep bu yiyeceklerle mi geçiriyorsun? Bu ıssız dağ başlarında taşlar ve odunlar arasında yapayalnız nasıl yaşıyorsun? Şehirde yaşamamanın ne demek olduğunu bilsen buralarda bir gün bile durmazsın. Senin bu yaşamana hayat mı denir? En iyisi sen benimle gel, bizim evdeki yiyecekleri paylaşır, ikimiz de bolluk içinde yaşarız.

Tarla faresi onun bu sözlerine inanmış. Birlikte şehre doğru yola çıkmışlar. Gece yarısı şehrin etrafını çevreleyen duvardaki bir delikten gizlice içeri girmişler. Gizlene gizlene ve binbir güçlülle şehirli farenin evine gelmişler.

Evin yemek salonundaki masada bir ziyafetten kalmış çeşitli yiyecek artıkları duruyormuş. Şehir faresi, hemen ev sahibi olarak arkadaşının önüne çeşit çeşit nefis yiyecekler koymuş. Tarla faresi bu kadar yiyecek karşısında şaşırılmış ve “Ben ne ettim de bugüne kadar tarlalarda ömür tükettim.” diye mırıldanmış.

Şehir faresi, tarla faresinin o perişan hayatı karşısında kendisinin ne kadar lüks içinde yaşadığını gösterdiği için gururlanıyor ve onun etrafında çalımlı çalımlı dolanıyormuş.

Bu sırada dışarıdan sesler gelmiş. İkisi de kaçarak hemen bir deliğe girmişler.

Tarla faresi merakla sormuş:

– Bu sesler de neydi?

– Merak etme, demiş şehir faresi, onlar efendinin köpekleri.

Tarla faresi,

– Köpekler mi, diyerek bundan hoşlanmadığını belirtmiş.

Sesler kesilince saklandıkları yerden çıkmışlar ve tekrar yemeye başlamışlar. Tarla faresi peynir tabağına uzandığı sırada, birden kapı açılmış ve içeri bir hizmetçi girmiş.

Fareler, apar topar en yakındaki deliğe kendilerini zor atmışlar. Hizmetçi işlerini bitirene kadar delikte nefeslerini tutarak korku içinde beklemişler. Bu durum birkaç defa tekrar edince tarla faresi arkadaşına şöyle demiş:

– Kapı her açıldığında biz hemen bir deliğe mi saklanacağız?

Şehir faresi,

– Ne olacak canım, oyun gibi bir şey işte, diye geçiştirmeye çalışmış.

Tarla faresi bu durumdan hiç hoşlanmamış ve arkadaşına,

– Ben gidiyorum dostum, sen istersen kal. Ben her an korku içinde yaşayamam. Tarlalarda huzur içinde yediğim buğday ve arpa tanelerini senin korkarak yediğin bu güzel yemeklere tercih ederim, diyerek oradan uzaklaşmış.